

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **D. K.**
skazanego z art. 286 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 19 lutego 2024 r.
zażalenia obrońcy na zarządzenie upoważnionego sędziego
z dnia 8 grudnia 2023 r., sygn. akt V WKK 59/23
o odmowie przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 21 lipca 2023 r., sygn. akt V Ka 622/23
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem – na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. – odmówiono przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego D. K. od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 21 lipca 2023 r., sygn. akt V Ka 622/23 – wobec stwierdzenia, że kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy, albowiem D. K. został skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, zaś we wniesionej na jego korzyść kasacji nie podniesiono uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł obrońca skazanego, zarzucając „*brak odniesienia się do istoty kasacji opartej na rażącem naruszeniu prawa polegającym na wydaniu wyroku: po pierwsze przez osobę co do której może istnieć domniemanie iż nie jest sędzią w rozumieniu prawa, a po drugie iż w sprawie pogwałcono zasadę bezstronności orzekania*” (pisownia oryginalna – uwaga SN).

Podnosząc powyższe, obrońca wniósł o „*przyjęcie kasacji do rozpoznania i w konsekwencji wydanie wyroku w niej wnioskowanego*”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne.

Stosownie do dyspozycji art. 523 § 1, § 2 oraz § 4 k.p.k., kasację na korzyść oskarżonego można wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania – bądź też z powodu wystąpienia uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Ograniczenie to nie dotyczy podmiotów specjalnych wymienionych w art. 521 k.p.k.

W zaskarżonym zarządzeniu prawidłowo wskazano, że D. K. za popełnione przestępstwo został skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a wniesiona w jego sprawie kasacja nie została oparta na zarzucie, który wskazywałby na zaistnienie uchybienia przewidzianego w art. 439 k.p.k. Z treść przedmiotowej kasacji jasno wynika, że zarzut w niej podniesiony dotyczył kwestii bezstronności sędziego (orzekającego w postępowaniu odwoławczym), którą autor kasacji powiązał z rażącem naruszeniem „*art. 41 k.p.k.*” Materia zaś związana z bezstronnością sędziego – co do którego zachodziły podstawy wyłączenia, o których mowa w art. 41 § 1 k.p.k. – od lat konsekwentnie rozpatrywana jest w kategorii względnych przyczyn odwoławczych (zob. m.in. R. Stefański, Wyłączenie sędziego z mocy orzeczenia sądu, Przegląd Sądowy 2007, z. 6, s. 119; postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 24 lutego 2015 r., V KK 2/15, LEX nr 1645250; 29 marca 2018 r., V KZ 15/18, LEX nr 2473817).

Jednocześnie trzeba podkreślić, że kwestia nienależytej obsady sądu – związana z nominacją sędziego orzekającego w postępowaniu

pierwszoinstancyjnym – pojawiała się dopiero w zażaleniu obrońcy na zaskarżone zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji. Była to zatem aktywność oczywiście spóźnia, nieobjęta materią wniesionej kasacji i obliczona jedynie na formalne wprowadzenie zarzutu dotyczącego wystąpienia uchybienia z katalogu zawartego w art. 439 § 1 k.p.k., a to w celu obejścia ograniczeń wynikających z art. 523 § 2 k.p.k.

Należało zatem stwierdzić zasadność zaskarżonego zarządzenia. Zarówno zarzuty zażalenia, jak również argumentacja przywołana w uzasadnieniu tego środka odwoławczego, nie wskazują na naruszenie przepisów prawa, które skutkowałoby wadliwością zaskarżonego zarządzenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[PGW]

[ał]